VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (otrā palāta)

2025. gada 12. martā*

Kopienas dizainparaugs – Spēkā neesamības atzīšanas process – Reģistrēts Kopienas dizainparaugs, kas attēlo luminiscences diožu gaismas spuldzi – Agrāka dizainparauga nodošanas atklātībā neņemšana vērā – Regulas (EK) Nr. 6/2002 7. panta 2. punkts – Nosacījumi – Pierādīšanas pienākums

Lietā T-66/24

Lidl Vertriebs GmbH & Co. KG (Ancinga [*Anzing*], Vācija), ko pārstāv *T. Dolde*, *C. Zimmer* un *M. Hawkins*, advokāti,

prasītāja,

pret

Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma biroju (*EUIPO*), ko pārstāv *D. Gája*, pārstāvis,

atbildētājs,

otra procesa *EUIPO* Apelācijas padomē dalībniece, persona, kas iestājusies lietā Vispārējā tiesā, –

Liquidleds Lighting Corp., Taipeja [*Taipei*] (Taivāna), ko pārstāv *S. Beckmann*, advokāte,

VISPĀRĒJĀ TIESA (otrā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētāja A. Markulli [*A. Marcoulli*] (referente), tiesneši W. Valasidis [*W. Valasidis*] un L. Spangsberga Grenfelde [*L. Spangsberg Grønfeldt*],

sekretāre: P. Nunjesa Ruisa [*P. Núñez Ruiz*], administratore,

ņemot vērā tiesvedības rakstveida daļu,

pēc 2024. gada 21. novembra tiesas sēdes

pasludina šo spriedumu.

* Tiesvedības valoda – angļu.

Spriedums

1 Ar prasību, kas pamatota ar LESD 263. pantu, prasītāja *Lidl Vertriebs GmbH & Co. KG* lūdz atcelt Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma biroja (*EUIPO*) Apelācijas trešās padomes 2023. gada 27. novembra lēmumu lietā R 2336/2022-3 (turpmāk tekstā – "apstrīdētais lēmums").

Tiesvedības priekšvēsture

2 2021. gada 25. martā prasītāja iesniedza *EUIPO* pieteikumu par reģistrēta Kopienas dizainparauga spēkā neesamības atzīšanu saistībā ar pieteikumu, ko 2017. gada 12. janvārī iesniedza persona, kas iestājusies lietā, *Liquidleds Lighting Corp*. un kas ir attēlots šādi:

3 Prece, kurai ir paredzēts izmantot šī sprieduma 2. punktā minēto dizainparaugu, par kura spēkā neesamību tika iesniegts pieteikums, ietilpst 26.04. klasē atbilstoši grozītajam 1968. gada 8. oktobra Lokarno Nolīgumam par dizainparaugu starptautiskās klasifikācijas izveidošanu un atbilst šādam aprakstam: "Luminiscences diožu gaismas spuldzes".

4 Pieteikuma par spēkā neesamības atzīšanu pamatojumam bija izvirzīts Padomes Regulas (EK) Nr. 6/2002 (2001. gada 12. decembris) par Kopienas dizainparaugiem (OV 2002, L 3, 1. lpp.) 25. panta 1. punkta b) apakšpunkts, lasot to kopsakarā ar šīs pašas regulas 4. panta 1. punktu, kā arī 5. un 6. pantu.

5 Pieteikums par spēkā neesamības atzīšanu bija pamatots ar agrāku dizainparaugu D1 un agrāku dizainparaugu D2.

6 2022. gada 23. septembrī Anulēšanas nodaļa noraidīja pieteikumu par spēkā neesamības atzīšanu.

7 2022. gada 28. novembrī prasītāja iesniedza *EUIPO* apelācijas sūdzību par Anulēšanas nodaļas lēmumu.

8 Ar apstrīdēto lēmumu Apelācijas padome noraidīja šo apelācijas sūdzību. Tā uzskatīja, pirmkārt, ka agrākā dizainparauga D1 nodošana atklātībā ietilpst Regulas Nr. 6/2002 7. panta 2. punktā paredzētā izņēmuma piemērošanas jomā un, otrkārt, ka prasītāja nav pierādījusi agrākā dizainparauga D2 nodošanu atklātībā.

Lietas dalībnieku prasījumi

9 Prasītājas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

– atcelt apstrīdēto lēmumu;

– piespriest *EUIPO* un personai, kas iestājusies lietā, atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

10 *EUIPO* prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

– noraidīt prasību;

– piespriest prasītājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus gadījumā, ja tiek noturēta tiesas sēde.

11 Personas, kas iestājusies lietā, prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

– noraidīt prasību;

– piespriest prasītājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Juridiskais pamatojums

12 Prasītāja izvirza tikai vienu pamatu un tas attiecas uz Regulas Nr. 6/2002 6. panta 1. punkta b) apakšpunkta, lasot to kopsakarā ar 7. panta 2. punktu, pārkāpumu. Šis pamats būtībā ir iedalīts trīs daļās, no kurām pirmā attiecas uz neprecīzu pierādīšanas pienākuma sadali, otrā – uz kļūdainu pierādījumu pārbaudi un trešā – uz minētās regulas 7. panta 2. punkta kļūdainu piemērošanu.

13 Vispirms ir jānorāda, kā tas izriet no vienīgā pamata tvēruma, kā arī no apelācijas sūdzības satura kopumā un kā prasītāja to apstiprināja tiesas sēdē, ka tā apstrīd apstrīdēto lēmumu vienīgi attiecībā uz Apelācijas padomes vērtējumiem saistībā ar agrāko dizainparaugu D1, kura nodošana atklātībā nav tikusi ņemta vērā, piemērojot Regulas Nr. 6/2002 7. panta 2. punktu saistībā ar šīs pašas regulas 6. pantu. Savukārt prasītāja neapstrīd Apelācijas padomes vērtējumus attiecībā uz agrākā dizainparauga D2 nodošanas atklātībā neesamību. Līdz ar to šīs prasības priekšmets ir vienīgi apstrīdētā lēmuma atcelšana daļā, kurā ir noraidīta prasītājas apelācijas sūdzība attiecībā uz tās pieteikumu par spēkā neesamības atzīšanu, kas balstīts uz agrāko dizainparaugu D1.

Ievada apsvērumi par atbilstošajām tiesību normām

14 Atbilstoši Regulas Nr. 6/2002 25. panta 1. punkta b) apakšpunktam Kopienas dizainparaugu var atzīt par spēkā neesošu, ja tas neatbilst minētās regulas 4. līdz 9. panta prasībām, un tostarp šīs regulas 5. un 6. pantā paredzētajām novitātes un individuālā rakstura prasībām.

15 Saskaņā ar Regulas Nr. 6/2002 5. panta 1. punkta b) apakšpunktu reģistrēts Kopienas dizainparaugs tiek uzskatīts par jaunu, ja sabiedrībai nav darīts pieejams identisks dizainparaugs pirms tā datuma, kad ir aizpildīts reģistrācijas pieteikums attiecībā uz to dizainparaugu, kura aizsardzību pieprasa, vai, ja attiecina prioritāti, pirms prioritātes datuma.

16 Saskaņā ar Regulas Nr. 6/2002 6. panta 1. punkta b) apakšpunktu uzskata, ka dizainparaugam ir individuāls raksturs, ja kopiespaids, ko tas rada informētam lietotājam, atšķiras no kopiespaida, ko šādam lietotājam rada jebkurš cits dizainparaugs, kas darīts pieejams sabiedrībai līdz tam datumam, kad iesniegts reģistrācijas pieteikums, vai, ja attiecina prioritāti, pirms prioritātes datuma.

17 Regulas Nr. 6/2002 7. panta 1. punktā ir paredzēts, ka dizainparaugu uzskata par darītu pieejamu sabiedrībai, ja tas ir publicēts pēc reģistrācijas vai citādi vai izstādīts, izmantots tirdzniecībā vai citādi nodots atklātībā pirms apstrīdētā dizainparauga reģistrācijas pieteikuma iesniegšanas datuma, izņemot, ja par šiem notikumiem parastā uzņēmējdarbības gaitā praktiski nav varējis uzzināt to personu loks, kuras ir specializējušās attiecīgajā nozarē un darbojas Eiropas Savienībā. Dizainparaugu tomēr neuzskata par darītu pieejamu sabiedrībai tikai tādēļ, ka tas ir atklāts trešai personai ar tieši vai netieši izteiktu konfidencialitātes nosacījumu.

18 Tomēr Regulas Nr. 6/2002 20. apsvērumā ir precizēts, ka ir svarīgi arī ļaut modelētājam vai tā tiesību pārņēmējam pārbaudīt tirgū esošos ražojumus, kuros ir ietverts dizainparaugs, pirms tiek izlemts, vai to aizsardzība reģistrēta Savienības dizainparauga veidā ir vēlama. Šajā nolūkā ir jāparedz, ka dizainparauga nodošanai atklātībā, ko izdara modelētājs vai tā tiesību pārņēmējs [..], nevajadzētu traucēt novērtēt attiecīgā dizainparauga novitāti vai individuālo raksturu.

19 Tātad Regulas Nr. 6/2002 7. panta 2. punktā ir paredzēts:

"Piemērojot regulas 5. un 6. pantu, nodošanu atklātībai neņem vērā, ja dizainparaugu, kura aizsardzību pieprasa atbilstīgi reģistrēta Kopienas dizainparauga tiesībām, sabiedrībai pieejamu ir darījis:

a) modelētājs, viņa tiesību pārņēmējs vai trešā persona modelētāja vai viņa tiesību pārņēmēja sniegtas informācijas vai veiktas darbības dēļ un,

b) divpadsmit mēnešu laikā pirms pieteikuma iesniegšanas dienas vai, ja attiecina prioritāti, pirms prioritātes datuma."

20 Ņemot vērā šo atbilstošo tiesību normu atgādinājumu, ir jāizvērtē prasītājas izvirzītā vienīgā pamata trīs daļas, sākot ar trešo daļu.

Par vienīgā pamata trešo daļu – Regulas Nr. 6/2002 7. panta 2. punkta pārkāpumu

21 Prasītāja norāda, ka Apelācijas padome ir kļūdaini interpretējusi Regulas Nr. 6/2002 7. panta 2. punktu, uzskatot, ka nav nepieciešams nekāds apstrīdētā dizainparauga un atklātībā nodotā dizainparauga identiskums. Lai gan Apelācijas padome ir pareizi norādījusi, ka attiecīgā tiesību norma piemērojama arī individuālā rakstura pārbaudei, šī tiesību norma tomēr nevarot tikt attiecināta uz gadījumiem, kad sākotnēji atklātībā nodots dizainparaugs atšķiras no vēlāk reģistrētā dizainparauga. Prasītāja uzskata, ka minētajā tiesību normā ir prasīts, lai dizainparaugs, kas sākotnēji ir darīts pieejams sabiedrībai, būtu identisks vēlāk reģistrētajam dizainparaugam, pretējā gadījumā tajā paredzēto izņēmumu nevar piemērot. Tā kā izskatāmajā lietā sākotnēji atklātībā nodots dizainparaugs atšķiras no apstrīdētā dizainparauga, bet rada tādu pašu kopiespaidu kā apstrīdētais dizainparaugs, minētā tiesību norma nevar tikt piemērota.

22 *EUIPO* un persona, kas iestājusies lietā, noraida prasītājas argumentus.

23 Vispirms jānorāda, kā izriet no šī sprieduma 19. punkta, ka Regulas Nr. 6/2002 7. panta 2. punktā iesākumā ir norādīts, ka, "piemērojot [minētās regulas] 5. un 6. pantu, nodošanu atklātībā neņem vērā", ja ir izpildīti tajā paredzētie nosacījumi. Turpinājumā precizēts, ka tas attiecas uz situāciju, ja "dizainparaugs, kura aizsardzība tiek pieprasīta atbilstoši reģistrēta Kopienas dizainparauga tiesībām, ir darīts pieejams sabiedrībai". Visbeidzot, tas norāda, ka šī nodošana atklātībā ir jāveic "modelētājam vai tā tiesību pārņēmējam" (Regulas Nr. 6/2002 7. panta 2. punkta a) apakšpunkts) un "divpadsmit mēnešu laikā pirms reģistrācijas pieteikuma iesniegšanas dienas" (šīs pašas regulas 7. panta 2. punkta b) apakšpunkts) (turpmāk tekstā – "labvēlības periods").

24 Tātad no Regulas Nr. 6/2002 7. panta 2. punkta izriet, ka tajā paredzētais izņēmums attiecībā uz nodošanu atklātībā piemērojams gan saistībā ar minētās regulas 5. pantā paredzēto aizsardzības nosacījumu par dizainparauga "novitāti", gan saistībā ar šīs regulas 6. pantā paredzēto aizsardzības nosacījumu par dizainparauga "individuālo raksturu".

25 Attiecībā uz minētajiem aizsardzības nosacījumiem jāatgādina, ka Regulas Nr. 6/2002 5. un 6. panta izpratnē, pirmkārt, dizainparauga novitāte nozīmē, ka sabiedrībai nav darīts pieejams neviens identisks dizainparaugs, un, otrkārt, dizainparauga individuālais raksturs nozīmē, ka kopiespaids, ko tas rada informētam lietotājam, atšķiras no kopiespaida, ko rada jebkurš dizainparaugs, kas darīts pieejams sabiedrībai.

26 Tātad, ja novitātes neesamība Regulas Nr. 6/2002 5. panta izpratnē nozīmē, ka identisks dizainparaugs ir nodots atklātībā, tad individuāla rakstura neesamība šīs pašas regulas 6. panta izpratnē nozīmē, ka ir darīts pieejams dizainparaugs, kas informētam lietotājam rada tādu pašu kopiespaidu.

27 Tādējādi no Regulas Nr. 6/2002 5. un 6. panta, lasot tos kopsakarā ar šīs pašas regulas 7. panta 2. punktu, izriet, ka, ja ir izpildīti šajā pēdējā minētajā tiesību normā paredzētie nosacījumi, netiek ņemta vērā identiska dizainparauga (piemērojot minētās regulas 5. pantu) vai dizainparauga, kas rada tādu pašu kopiespaidu, nodošana atklātībā (šīs regulas 6. panta piemērošanas nolūkā).

28 Līdz ar to Regulas Nr. 6/2002 7. panta 2. punkta piemērošanai saistībā ar šīs pašas regulas 6. pantu ir raksturīgi, ka nodošana atklātībā, ko var neņemt vērā, izvērtējot individuālo raksturu, attiecas uz agrāku dizainparaugu, kas rada tādu pašu kopiespaidu kā apstrīdētais dizainparaugs. Tikai tad, ja attiecīgais izņēmums tiek piemērots saistībā ar minētās regulas 5. pantu par novitātes pārbaudi, nodošana atklātībā, ko var neņemt vērā, attiecas uz agrāku dizainparaugu, kas ir identisks apstrīdētajam dizainparaugam.

29 Turklāt individuāla rakstura neesamība konkrēti var izrietēt arī no identiska agrāka dizainparauga nodošanas atklātībā, jo šāds dizainparaugs nevar radīt atšķirīgu kopiespaidu. Proti, lai izpildītu individuālā rakstura nosacījumu, ir nepieciešama lielāka apstrīdētā dizainparauga atšķirība no jebkura agrāka dizainparauga, nevis novitātes nosacījuma izpilde, tātad dizainparaugam, kas nav jauns, vēl jo vairāk nevar piemist individuāls raksturs (skat. spriedumu, 2022. gada 27. aprīlis, *Group Nivelles/EUIPO – Easy Sanitary Solutions* ("Dušas noteka"), T-327/20, EU:T:2022:263, 170. punkts un tajā minētā judikatūra). Tādējādi, lai gan novitātes neesamība ir izšķiroša individuāla rakstura neesamībai (spriedums, 2022. gada 27. aprīlis, Dušas noteka, T-327/20, EU:T:2022:263, 171. punkts), tomēr nosacījums par individuālu raksturu pats par sevi prasa nevis identiska agrāka dizainparauga, bet agrāka dizainparauga, kas rada tādu pašu kopiespaidu, nodošanas atklātībā neesamību.

30 Līdz ar to Regulas Nr. 6/2002 7. panta 2. punkts kopsakarā ar šīs pašas regulas 6. pantu attiecas uz agrāka dizainparauga, kas rada tādu pašu kopiespaidu kā apstrīdētais dizainparaugs, nodošanas atklātībā neņemšanu vērā.

31 Turklāt pretēji tam, ko apgalvo prasītāja, attiecīgā tiesību norma, kurā ir atsauce uz situāciju, kurā "dizainparaugs, kura aizsardzību pieprasa kā reģistrētu Kopienas dizainparaugu, ir darīts pieejams sabiedrībai", nevar tikt interpretēta tādējādi, ka tas nozīmē, ka dizainparaugam, kas darīts pieejams sabiedrībai (kura nodošanu atklātībā var neņemt vērā, ja ir izpildīti abi minētajā tiesību normā paredzētie nosacījumi), būtu jābūt "identiskam" apstrīdētajam dizainparaugam vai tam būtu jābūt "tādam pašam" dizainparaugam kā apstrīdētais dizainparaugs, abstrahējoties no tā plašākā formulējuma, konteksta un mērķa.

32 Šajā situācijā, lai veiktu Savienības tiesību jēdziena interpretāciju, ir jāņem vērā ne tikai tiesību normas, kurā tas ir ietverts, formulējums, bet arī konteksts, kurā tas iekļaujas, un mērķi, ko ir paredzēts sasniegt ar regulējumu, kura daļa tas ir (spriedums, 2011. gada 24. novembris, *Globus Bucureşti*, C-283/10, EU:C:2011:772, 32. punkts).

33 Tā, ir jānorāda, ka Regulas Nr. 6/2002 7. panta 2. punkta formulējumā nav izmantots vārds "identisks" un tajā nav atsauces uz jēdzienu "identiskums" un tajā nav arī vārdu salikums "tas pats dizainparaugs". Ja Savienības likumdevējs būtu vēlējies attiecīgā izņēmuma piemērošanu attiecināt tikai uz "identiska" dizainparauga vai "tā paša" dizainparauga nodošanu atklātībā, tas to būtu skaidri norādījis, kā tas citā kontekstā ir darījis šīs pašas regulas 41. panta 1. punktā, atsaucoties uz "to pašu dizainparaugu".

34 Turpretim, vispārīgāk atsaucoties uz reģistrēta dizainparauga nodošanu atklātībā, Savienības likumdevējs, šķiet, ir vienīgi izveidojis tādu saikni, kas, protams, ir cieša, starp reģistrētu dizainparaugu un dizainparaugu, kuru iepriekš minētās regulas 7. panta 2. punkta a) apakšpunktā minētās personas ir nodevušas atklātībā šīs pašas regulas 7. panta 2. punkta b) apakšpunktā paredzētajā labvēlības periodā. Tomēr Regulas Nr. 6/2002 7. panta 2. punkta formulējums pats par sevi neļauj izslēgt, ka šāda saikne var pamatoti pastāvēt gan gadījumā, kad šie dizainparaugi ir identiski, gan gadījumā, kad tie rada vienādu kopiespaidu, ņemot vērā arī kontekstu, kādā iekļaujas attiecīgā tiesību norma, un, vispārīgāk, tās mērķi.

35 No vienas puses, attiecībā uz kontekstu, kādā iekļaujas attiecīgā tiesību norma, jāatgādina, kā tas norādīts šī sprieduma 24.–28. punktā, ka Regulas Nr. 6/2002 7. panta 2. punktā, tāpat kā minētās regulas 7. panta 1. punktā, ir atsauce gan uz šīs pašas regulas 5., gan 6. pantu un līdz ar to uz apstrīdētā dizainparauga novitātes un individuālā rakstura pārbaudi. Tas pats attiecas uz Regulas Nr. 6/2002 20. apsvērumu, kura tvērums ir atgādināts šī sprieduma 18. punktā. Taču apstrīdētā dizainparauga individuālā rakstura pārbaudes mērķiem nodošana atklātībā, ko saskaņā ar minētās regulas 7. panta 2. punktu var neņemt vērā, attiecas uz dizainparaugu, kas rada tādu pašu kopiespaidu kā apstrīdētais dizainparaugs.

36 No otras puses, Regulas Nr. 6/2002 7. panta 2. punktā paredzētā izņēmuma mērķis ir aizsargāt modelētāja vai tā tiesību pārņēmēja intereses (spriedums, 2023. gada 26. aprīlis, *Activa – Grillküche/EUIPO – Targa* (Grilēšanas aparāts), T-757/21, EU:T:2023:216, 28. punkts). Proti, Regulas Nr. 6/2002 7. panta 2. punkta mērķis ir sniegt modelētājam vai viņa tiesību pārņēmējam iespēju demonstrēt dizainparaugu tirgū divpadsmit mēnešus ilgā laikposmā, pirms tas kārto formalitātes saistībā ar pieteikšanu. Tādējādi šajā laikposmā modelētājs vai viņa tiesību pārņēmējs, pirms tas uzņemas ar reģistrāciju saistītās izmaksas, var pārliecināties, ka attiecīgais dizainparaugs ir komerciāli veiksmīgs, nebaidoties, ka uz šajā kontekstā notiekošo nodošanu

atklātībā būtu iespējams sekmīgi atsaukties spēkā neesamības atzīšanas procesā, kurš sākts pēc attiecīgā dizainparauga iespējamās reģistrācijas (spriedums, 2011. gada 14. jūnijs, *Sphere Time* /ITSB – *Punch* (Aukliņai piestiprināts pulkstenis), T-68/10, EU:T:2011:269, 24. un 25. punkts].

37 Turklāt ir jāatgādina, ka saskaņā ar Regulas Nr. 6/2002 7. apsvērumu Kopienas dizainparaugu aizsardzības sistēmas mērķis ir veicināt jauninājumus, jaunu ražojumu izstrādi un ieguldījumus to ražošanā.

38 Taču šī sprieduma 18., 36. un 37. punktā atgādināto mērķu sasniegšana tiktu apdraudēta, ja pēc dizainparauga pārbaudes tirgū modelētājam vai tā tiesību pārņēmējam, kas vēlas izmantot labvēlības periodu, katrā ziņā būtu jālūdz reģistrēt dizainparaugu, kāds tas sākotnēji tika pārbaudīts tirgū, bez iespējas ņemt vērā konkrētus šīs pārbaudes rezultātus, lai minētajā dizainparaugā veiktu iespējamos pielāgojumus, kas nepieciešami, nodrošinot tā komerciālos panākumus, un tātad bez iespējas pieprasīt tāda dizainparauga reģistrāciju, kurš, lai gan nav identisks, rada tādu pašu kopiespaidu kā tas, kas sākotnēji tika pārbaudīts tirgū.

39 Prasītājas aizstāvētā interpretācija nozīmētu, ka, reģistrējot dizainparaugu, kas nav identisks tirgū pārbaudītajam dizainparaugam, modelētājs vai tā tiesību pārņēmējs riskētu, ka spēkā neesamības atzīšanas procesā tiktu norādīts, ka viņš pats šo agrāko dizainparaugu nodevis atklātībā labvēlības periodā.

40 Tādējādi šāda interpretācija būtu pretrunā Regulas Nr. 6/2002 7. panta 2. punkta mērķim un, plašākā nozīmē, Kopienas dizainparaugu aizsardzības sistēmai, kuras mērķis ir ļaut modelētājam pārbaudīt dizainparaugu tirgū un veicināt jauninājumus un ražojumu attīstību.

41 No visa iepriekš minētā izriet, ka pretēji tam, ko apgalvo prasītāja, Regulas Nr. 6/2002 7. panta 2. punkta piemērošana saistībā ar šīs pašas regulas 6. pantu neprasa, lai agrākais dizainparaugs, kura nodošanu atklātībā var neņemt vērā, būtu identisks apstrīdētajam dizainparaugam.

42 Tātad vienīgā pamata trešā daļa ir jānoraida.

Par vienīgā pamata pirmo daļu – neprecīzu pierādīšanas pienākuma sadalījumu

43 Prasītāja norāda, ka lietas dalībniekam, kurš atsaucas uz Regulas Nr. 6/2002 7. panta 2. punktā paredzēto izņēmumu, ir jāpierāda, ka tas ir piemērojams un ka ar to saistītie nosacījumi ir izpildīti. Tomēr izskatāmajā lietā Apelācijas padome pierādīšanas pienākumu esot pārnesusi uz prasītāju. Tā kā persona, kas iestājusies lietā, nebija izpildījusi savu pierādīšanas pienākumu, prasītājai nebija pienākums atspēkot minētās tiesību normas piemērošanu.

44 *EUIPO* un persona, kas iestājusies lietā, apšauba prasītājas argumentus.

45 Vispirms jāatgādina, ka tad, kad pieteikuma par spēkā neesamības atzīšanu iesniedzējs izvirza Regulas Nr. 6/2002 25. panta 1. punkta b) apakšpunktā paredzēto spēka neesamības pamatu, viņam ir jāiesniedz elementi, ar kuriem var pierādīt, ka apstrīdētais dizainparaugs neatbilst šīs regulas 4.–9. pantā noteiktajām prasībām (spriedums, 2017. gada 21. septembris, *Easy Sanitary Solutions* un *EUIPO*/*Group Nivelles*, C-361/15 P un C-405/15 P, EU:C:2017:720, 60. punkts).

46 Konkrētāk, ar izvirzītajiem pierādījumiem ir jāspēj juridiski pietiekami pierādīt, ka agrākais dizainparaugs faktiski ticis nodots atklātībā pirms apstrīdētā dizainparauga reģistrācijas pieteikuma iesniegšanas dienas (spriedums, 2018. gada 21. jūnijs, *Haverkamp IP/EUIPO – Sissel* (Oļu pludmales virsmas musturs), T-228/16, nav publicēts, EU:T:2018:369, 27. punkts).

47 Savukārt, lai Regulas Nr. 6/2002 7. panta 2. punkts būtu piemērojams saistībā ar spēkā neesamības atzīšanas procesu, tā dizainparauga, uz kuru attiecas pieteikums par atzīšanu par spēkā neesošu, tiesību īpašniekam ir jāpierāda, ka tas ir vai nu minētā pieteikuma pamatojumam norādītā dizainparauga modelētājs, vai arī šī modelētāja tiesību pārņēmējs (spriedums, 2011. gada 14. jūnijs, Aukliņai piestiprināts pulkstenis), T-68/10, EU:T:2011:269, 26. punkts), ka šo dizainparaugu viņš pats vai trešā persona ir nodevusi atklātībā, pamatojoties uz tā sniegtu informāciju vai veiktajām darbībām, un ka šī nodošana atklātībā ir notikusi labvēlības periodā.

48 Vispirms apstrīdētā lēmuma 32. un 33. punktā Apelācijas padome norādīja, ka pierādījumi, ko prasītāja iesniegusi sava pieteikuma par spēkā neesamības atzīšanu pamatojumam, pierāda agrākā dizainparauga D1 nodošanu atklātībā, turklāt persona, kas iestājusies lietā, to nav apstrīdējusi.

49 Turpinājumā apstrīdētā lēmuma 34. punktā Apelācijas padome precizēja, ka persona, kas iestājusies lietā, tomēr ir norādījusi, ka ir jāpiemēro Regulas Nr. 6/2002 7. panta 2. punktā paredzētais izņēmums. Šajā ziņā apstrīdētā lēmuma 36. punktā Apelācijas padome norādīja, ka lietas dalībniekam, kurš atsaucas uz minētā izņēmuma piemērošanu, ir jāiesniedz atbilstošie pierādījumi. Apstrīdētā lēmuma 37. punktā Apelācijas padome piebilda, ka, ja pieteikuma par spēkā neesamības atzīšanu iesniedzēja vēlas atspēkot šīs tiesību normas piemērošanu, tai ir jāiesniedz pierādījumi, lai to pamatotu.

50 Visbeidzot, pamatojoties uz šīm premisām, Apelācijas padome apstrīdētā lēmuma 38.–42. un 44.–49. punktā izvērtēja gan personas, kas iestājusies lietā, iesniegtos pierādījumus, lai pamatotu Regulas Nr. 6/2002 7. panta 2. punktā paredzētā izņēmuma piemērošanu, gan prasītājas iesniegtos apsvērumus, lai atspēkotu šī izņēmuma piemērošanu. Tā, Apelācijas padome apstrīdētā lēmuma 43. un 50. punktā secināja, pirmkārt, ka personas, kas iestājusies lietā, izvirzītais izņēmums šajā lietā ir piemērojams un, otrkārt, ka prasītāja nav iesniegusi nevienu pierādījumu, kas varētu atspēkot šo secinājumu.

51 Pirmām kārtām, ir jānorāda, ka saskaņā ar šī sprieduma 45.–47. punktā atgādināto judikatūru prasītājai vispirms ir jāpierāda, ka apstrīdētais dizainparaugs neatbilst aizsardzības nosacījumiem un it īpaši – sākumā – ka agrākais dizainparaugs ir ticis nodots atklātībā. Līdz ar to saistībā ar agrākā dizainparauga nodošanu atklātībā attiecīgā gadījumā personai, kas iestājusies lietā, bija jāatsaucas uz Regulas Nr. 6/2002 7. panta 2. punktā paredzēto izņēmumu un jāpierāda, ka ir izpildīti tā piemērošanas nosacījumi.

52 Kā izriet no šī sprieduma 48.–50. punkta, Apelācijas padome – pēc tam, kad tā bija konstatējusi, ka agrākais dizainparaugs D1 ir ticis nodots atklātībā, un persona, kas iestājusies lietā, to nav apstrīdējusi, – Regulas Nr. 6/2002 7. panta 2. punktā paredzētā izņēmuma piemērojamību pārbaudīja, ņemot vērā tās iesniegtos pierādījumus atbilstoši šiem principiem.

53 Otrām kārtām, kā izriet no apstrīdētā lēmuma un šī sprieduma 49. un 50. punkta, Apelācijas padome ir izvērtējusi arī prasītājas iesniegtos apsvērumus, lai atspēkotu minētā izņēmuma piemērošanu.

54 Taču, pārbaudot prasītājas šajā ziņā iesniegtos apsvērumus un iespējamos pierādījumus, ko tā iesniegusi savu apsvērumu pamatojumam, Apelācijas padome nav pārnesusi pierādīšanas pienākumu uz prasītāju, bet ir piemērojusi vispārējo tiesību uz aizstāvību aizsardzības principu un, konkrētāk, Regulas Nr. 6/2002 62. pantu, kas ir šī principa īpaša piemērošana. Proti, šīs tiesību normas otrais teikums paredz, ka *EUIPO* lēmumi var tikt pamatoti tikai ar tādiem pamatojumiem vai pierādījumiem, par kuriem lietas attiecīgajām pusēm ir bijusi iespēja izteikt savus apsvērumus (pēc analoģijas skat. spriedumu, 2021. gada 21. aprīlis, *Hasbro/EUIPO – Kreativni Dogadaji* ("MONOPOLY"), T-663/19, EU:T:2021:211, 119. punkts). Turklāt ir jākonstatē, ka Vispārējā tiesā prasītāja nav norādījusi ne uz minētā principa, ne arī uz minētās tiesību normas pārkāpumu.

55 Tomēr pretēji tam, ko apgalvo prasītāja, tās iespēja lietderīgi iesniegt apsvērumus nav pakļauta nosacījumam, ka personas, kas iestājusies lietā, sniegtajiem paskaidrojumiem un pierādījumiem, lai pamatotu Regulas Nr. 6/2002 7. panta 2. punkta piemērošanu, ir jāatbilst īpašam ticamības un saskanīguma līmenim. Gluži pretēji, tieši savos apsvērumos prasītājai ir iespēja vērst *EUIPO* instanču uzmanību uz iemesliem, kuru dēļ tās ieskatā minētie personas, kas iestājusies lietā, paskaidrojumi un pierādījumi neesot nedz ticami, nedz saskanīgi. Līdz ar to apgalvotais apstāklis, ka, pēc tās domām, personas, kas iestājusies lietā, paskaidrojumi un pierādījumi bija mazticami un nesaskanīgi, neliedza tai lietderīgi iesniegt savus apsvērumus, nedz arī izraisīja pierādīšanas pienākuma apvēršanu par sliktu prasītājai.

56 Protams, apstrīdētā lēmuma 37. punktā Apelācijas padome, šķiet, ir norādījusi, ka lietas dalībniekam, kurš vēlas atspēkot Regulas Nr. 6/2002 7. panta 2. punktā paredzētā izņēmuma piemērošanu, būtu jāiesniedz pierādījumi to pamatojumam. Tomēr šī norāde, lai arī diemžēl nav skaidra, nevar tikt saprasta kā tāda, kas prasa, lai šāds lietas dalībnieks, kā tas ir šajā lietā prasītāja, noteikti iesniegtu pierādījumus savu apsvērumu pamatojumam, jo tā vajadzības gadījumā var aprobežoties ar apsvērumu izteikšanu par lietas dalībnieka, kurš atsaucas uz minētā izņēmuma piemērošanu, sniegtajiem paskaidrojumiem un pierādījumiem.

57 Katrā ziņā ir jāatgādina, ka izskatāmajā lietā Apelācijas padome ir izvērtējusi gan paskaidrojumus un pierādījumus, ko persona, kas iestājusies lietā, iesniegusi, lai pamatotu Regulas Nr. 6/2002 7. panta 2. punkta piemērošanu, gan prasītājas iesniegtos apsvērumus, lai atspēkotu tā piemērošanu.

58 No iepriekš minētā izriet, ka pretēji tam, ko apgalvo prasītāja, Apelācijas padome nav pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, sadalot pierādīšanas pienākumu, nedz arī nepamatoti pārnesusi šo pienākumu uz prasītāju.

59 Tādēļ vienīgā pamata pirmā daļa ir jānoraida.

Par vienīgā pamata otro daļu – pierādījumu kļūdainu pārbaudi

60 Prasītāja norāda, ka Apelācijas padome esot pieļāvusi kļūdu, balstoties uz personas, kas iestājusies lietā, iesniegtajiem pierādījumiem, kuri neesot saskanīgi. Pirmkārt, dizainparaugs, kas it kā ir nodots atklātībā 2016. gada marta izstādes laikā (kas procesā *EUIPO* ir iekļauts R8 pielikumā), un apstrīdētais dizainparaugs neesot identiski, jo tajos esot vairākas atšķirības, proti, kvēldiega augšdaļa, cilpu skaits, stikla stieņa augstums un kvēldiega gala novietojums. Otrkārt, liecinieka paziņojumā (kas iekļauts procesa *EUIPO* R10 pielikumā) esot ietverta kļūdaina informācija, jo tā 1. pielikumā ietvertais spuldzes attēls neesot identisks apstrīdētajam dizainparaugam tādēļ, ka tajā esot acīmredzamas atšķirības attiecībā uz cilpas līmeni, kvēldiega trajektoriju, kvēldiega gala

novietojumu un kopējo cilpu augstumu. Treškārt, agrākais dizainparaugs D1 un apstrīdētais dizainparaugs neesot identiski. No vienas puses, stikla stieņiem esot atšķirīgs garums un cilpas augšējās daļas novietojums un trajektorija esot atšķirīga. No otras puses, kvēldiega formas atšķirības nevar izskaidrot ar to, ka spuldzes bija ieslēgtas un gaisma radīja atspulgus uz stikla. Visbeidzot prasītāja uzskata, ka, tā kā no pierādījumiem izriet, ka pastāv četras dažādas spuldzes ar spirālveida kvēldiegu (kas attēlotas apstrīdētajā dizainparaugā, agrākajā dizainparaugā D1, pielikumā R8 un pielikumā R10), Apelācijas padomei esot bijis jāsecina, ka pierādījumi ir nekonsekventi un nepārliecinoši.

61 *EUIPO* un persona, kas iestājusies lietā, apšauba prasītājas argumentus.

62 Vispirms jānorāda, ka prasītāja tātad būtībā apgalvo, pirmkārt, ka agrākais dizainparaugs D1 un apstrīdētais dizainparaugs nav identiski un, otrkārt, ka pielikumos R8 un R10 ietvertās spuldzes atšķiras no tām, kas attēlotas apstrīdētajā dizainparaugā.

63 Pirmām kārtām, jānorāda, ka prasītājas arguments par apstrīdētā dizainparauga un agrākā dizainparauga D1 identiskuma neesamību ir acīmredzamā pretrunā pieteikuma par spēkā neesamības atzīšanu, kuru pati prasītāja iesniedza *EUIPO* un kurā tā bija norādījusi, ka minētie dizainparaugi ir identiski, saturam. Iztaujāta šajā ziņā tiesas sēdē, prasītāja paskaidroja, ka tās ieskatā šie dizainparaugi ir identiski vienīgi Regulas Nr. 6/2002 5. panta izpratnē. Jānorāda, ka abu dizainparaugu identiskuma vērtējums nevar atšķirties atkarībā no vērā ņemtajām minētās regulas normām, proti, no vienas puses, minētās regulas 5. panta un, no otras puses, šīs regulas 7. panta 2. punkta saistībā ar šīs pašas regulas 6. pantu.

64 Turklāt jānorāda, ka prasītājas arguments ir balstīts uz kļūdainu pieņēmumu.

65 Proti, kā izriet no šī sprieduma 23.–41. punktā veiktās vienīgā pamata trešās daļas pārbaudes, Regulas Nr. 6/2002 7. panta 2. punkta piemērošana saistībā ar šīs pašas regulas 6. pantu neprasa, lai agrākais dizainparaugs (kura nodošanu atklātībā var neņemt vērā) būtu identisks apstrīdētajam dizainparaugam. Gluži pretēji, no minētajām tiesību normām izriet, ka tās attiecas arī uz agrāka dizainparauga, kas rada tādu pašu kopiespaidu kā apstrīdētais dizainparaugs, nodošanu atklātībā.

66 Turklāt katrā ziņā, ciktāl prasītājas argumentu mērķis ir apgalvot, ka pretstatītie dizainparaugi, lai gan tie rada vienu un to pašu kopiespaidu, tomēr atšķiras, u tas neļauj uzskatīt, ka tie ir identiski, tie ir jānoraida kā neiedarbīgi attiecībā uz Regulas Nr. 6/2002 7. panta 2. punkta piemērošanu.

67 Proti, no judikatūras izriet, ka jautājums par agrākā dizainparauga nodošanu atklātībā ir ne vien būtisks jautājums, bet arī sākotnējais jautājums, uz kuru ir nepieciešama atbilde, lai pareizi piemērotu Regulas Nr. 6/2002 5. un 6. pantu (spriedums, 2018. gada 23. oktobris, *Mamas and Papas/EUIPO – Wall-Budden* (Aizsargapmale bērna gultiņai), T-672/17, nav publicēts, EU:T:2018:707, 30. punkts). Tātad atbilstoši Regulas Nr. 6/2002 5. un 6. pantam viens dizainparaugs ir jāsalīdzina ar otru, lai konstatētu pirmā dizainparauga novitāti un individuālo raksturu, tikai tad, ja otrais dizainparaugs ir nodots atklātībā (spriedums, 2017. gada 21. septembris, *Easy Sanitary Solutions* un *EUIPO/Group Nivelles*, C-361/15 P un C-405/15 P, EU:C:2017:720, 127. punkts) un tikai tad, ja nav izslēgta šīs nodošanas atklātībā ņemšana vērā saskaņā ar šīs pašas regulas 7. panta 2. punktu.

68 Tādējādi prasītājas argumenti attiecībā uz apstrīdētā dizainparauga salīdzinājumu ar agrāko dizainparaugu D1 nekādā ziņā nevar likt apšaubīt Apelācijas padomes vērtējumus par to, ka agrākā dizainparauga D1 nodošanu atklātībā ir veikusi trešā persona, pamatojoties uz modelētāja sniegto

informāciju vai veiktajām darbībām labvēlības periodā atbilstoši Regulas Nr. 6/2002 7. panta 2. punkta a) un b) apakšpunktam. Proti, šādi Apelācijas padomes vērtējumi par šīs tiesību normas piemērošanas nosacījumiem attiecas uz agrākā dizainparauga D1 nodošanas atklātībā kontekstu un neattiecas uz jautājumu, vai pretstatītie dizainparaugi ir identiski vai rada vienādu kopiespaidu šīs pašas regulas 5. un 6. panta izpratnē.

69 Otrām kārtām, prasītājas argumenti, ar kuriem tiek apgalvots, ka pierādījumi, kurus persona, kas iestājusies lietā, iesniegusi *EUIPO* pielikumos R8 un R10, esot nesaskanīgi, jo tajos esot attēlotas citas spuldzes, nevis tās, kas attēlotas apstrīdētajā dizainparaugā, arī ir jānoraida kā neiedarbīgi attiecībā uz Regulas Nr. 6/2002 7. panta 2. punkta piemērošanu. Proti, Apelācijas padomes šajā ziņā veiktā pārbaude bija vērsta nevis uz to, lai noteiktu, vai personas, kas iestājusies lietā, *EUIPO* iesniegtie pierādījumi attēlo identiskus dizainparaugus vai rada tādu pašu kopiespaidu kā apstrīdētais dizainparaugs, bet gan drīzāk uz to, vai šie pierādījumi parāda, ka agrākais dizainparaugs ir ticis nodots atklātībā, ievērojot minētajā tiesību normā paredzētos nosacījumus.

70 Tādējādi izskatāmajā lietā, pamatojoties uz personas, kas iestājusies lietā, iesniegto pierādījumu pārbaudi, Apelācijas padome apstrīdētā lēmuma 42. un 43. punktā secināja, ka šie pierādījumi pierāda, ka agrākā dizainparauga D1 nodošanu atklātībā ir veicis trešais uzņēmums, pamatojoties uz personas, kas iestājusies lietā, sniegto informāciju, un ka līdz ar to, tā kā ir piemērojams Regulas Nr. 6/2002 7. panta 2. punktā paredzētais izņēmums, agrākā dizainparauga D1 nodošana atklātībā nav jāņem vērā.

71 Protams, apstrīdētā lēmuma 47. punktā, atbildot uz prasītājas argumentu, Apelācijas padome norādīja, ka no R8 pielikuma izriet, ka "dizainparaugam, kas iesniegts izstādes laikā Vācijā, ir tāds pats kopiespaids kā apstrīdētajam [dizainparaugam]". Tomēr ir jākonstatē, ka Apelācijas padomei pat nebija jāveic šāds vērtējums, kuram turklāt nebija ietekmes uz Regulas Nr. 6/2002 7. panta 2. punkta a) un b) apakšpunktā paredzēto nosacījumu izpildes pārbaudi. Proti, personas, kas iestājusies lietā, *EUIPO* iesniegtie pierādījumi, lai pamatotu minētās tiesību normas piemērošanu, attiecās nevis uz apstrīdēto dizainparaugu, bet gan uz agrākā dizainparauga D1 nodošanas atklātībā kontekstu.

72 Tādējādi pretēji tam, ko neskaidrā vai nepamatotā veidā apgalvo prasītāja, pielikumos R8 un R10 ietverto spuldžu salīdzinājums ar apstrīdēto dizainparaugu nekādi nevar pierādīt personas, kas iestājusies lietā, sniegtās informācijas apgalvoto neprecīzo vai kļūdaino raksturu attiecībā uz agrākā dizainparauga D1 nodošanas atklātībā kontekstu.

73 No iepriekš minētā izriet, ka prasītājas argumenti nevar likt apšaubīt ne Apelācijas padomes veikto pierādījumu pārbaudi, ne arī, vispārīgāk, tās vērtējumus attiecībā uz Regulas Nr. 6/2002 7. panta 2. punkta a) un b) apakšpunktā paredzēto nosacījumu izpildi šajā lietā.

74 Tādēļ vienīgā pamata otrā daļa ir jānoraida.

75 Ņemot vērā visu iepriekš minēto, tā kā prasītājas vienīgais pamats nav pamatots, prasība ir jānoraida kopumā.

Par tiesāšanās izdevumiem

76 Atbilstoši Vispārējās tiesas Reglamenta 134. panta 1. punktam lietas dalībniekam, kuram nolēmums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram nolēmums ir labvēlīgs.

77 Tā kā tiesas sēde ir notikusi un tā kā prasītājai spriedums ir nelabvēlīgs, tai jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus saskaņā ar *EUIPO* un personas, kas iestājusies lietā, prasījumiem.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (otrā palāta)

nospriež:

1) Prasību noraidīt.

2) *Lidl Vertriebs GmbH* & Co. KG atlīdzina tiesāšanās izdevumus.

Marcoulli Valasidis Spangsberg Grønfeldt

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2025. gada 12. martā.

[Paraksti]